

skjendt jeg har hørt en Udtalelse af ham idag, som staaer i Modsigelse dermed; men da jeg ikke kan forstaae den Dyring, der sidste Gang falbt, paa anden Maade, end at vi ere frie for ydre Tryk af udenlandste Magters Indflydelse, saa skal jeg, med den høitagtede Formands Tilladelse, oplæse de saa Lintier, som tydede derhen. Saaledes siges: „der ikke er paalagt Danmarks frie Konge nogensomhelst Indskrænkning i hans souveraine Myndighed til, i Forbindelse med Landets Repræsentation, at ordne Alt i Heelstaatsanliggender, uafhængig af enhver ydre Indflydelse.“ Jeg forstaaer ikke dette rettere, end som jeg har udtalt; men som sagt, jeg maa have misforstaaet den høitærede Kirke- og Underviisningsminister, idet han har brugt Dyringer idag, der ikke svare hertil.

Kirke- og Underviisningsministeren: Ja, ganske vist har den ærede Landstingsmand misforstaaet mig, og jeg troer, at han efterat have læst igennem, hvad der gav Anledning til det Svar, han oplæste, selv hvis dette Svar i og for sig ikke er tydeligt nok, vil kunne see den Misforstaaelse, som ligger til Grund, og faae den fuldstændigt hævet. Der blev af en anden æret Landstingsmand (Jesperfen) ytret Frygt for, at, naar Fællesforfatningen kom istand, saaledes som Udkastet dertil nu er givet, den danske Konge i en saadan Heelstat da ikke skulde kunne bevæge sig uhindret med Souverainetet i Forbindelse med Repræsentationen i Heelstaten. Det var dette Spørgsmaal, jeg bestemte besvarede saaledes, at der ingen Tvivl kunde være herom. Denne Besvarelse kommer aldeles ikke i Modsigelse med min Udtalelse om, at hvis den Tilstand, der efter Kundgjørelsen af 1852 er fremkommen, blev tilintetgjort, og man nu skulde begynde forfra ved den nævnte Kundgjørelse, da vilde man komme ind i Vanskeligheder, som jeg ikke skal ønske uden ganske særlig Foranledning at komme ind paa, men jeg maa dog udtrykkeligt tilføie, under Vanskeligheder ogsaa overfor Udlandet, idet det ikke kan nytte at følge den Sandhed, at Kundgjørelsen af 1852 stod i Forbindelse med tidligere Forhandlinger

med Udlandet, som den ærede Landstingsmand sikkert ogsaa kjender. Forsaa vidt den ærede Landstingsmand yttrede, at det burde være Ministeriets Sag at antyde, hvorledes Sagerne skulde gaae, dersom det lykkedes, efter hans og nogle andre Medlemmers Ønske, at forkaste denne Sag, da forekommer det mig dog, at det er en underlig Fordeling af Opgaven. Den ærede Landstingsmand forbeholder sig den temmelig lette Opgave uden videre Ansvarlighed at forkaste Forslaget, og saa siger han: dersom deraf skulde komme nogen Vanskelighed og Ulykke, saa er det Ministeriets Opgave at antyde, hvorledes man kan komme ud deraf. Denne Opgave kan Ministeriet ikke overtage.

Hvis Rigsdagen forkastede den Sag, som nu ligger for, saa vilde det nuværende Ministerium paa ingen Maade have noget Ansvar for, hvad der maatte følge bag efter, det vilde paa ingen Maade have noget med den Tingenes Styrelse at gjøre, som da vilde følge. Det ligger derimod i Tingenes Orden, at de Mænd, som paatage sig det Ansvar, at forkaste den stete Udvikling, at de Mænd, som mene, at deres Nei mulig kunde lede til en Pluralitet — thi dersom de ere fuldkommen overbeviste om det Modsatte, saa bliver det en mere uskadelig Forretning at stemme Nei; men det vil jo dog være det Dødseligste, at man tænker sig Muligheden af, at de Nei eller Ja kunde faae Følger derved, at Forsamlingen sluttede sig dertil, — at disse Mænd, som opfordre til at gaae tilbage puurt og bart til Kundgjørelsen som en tabula rasa, at de bør være komne paa det Nene med, hvilken Politikk der da skulde følges; at de maae i det Mindste kunne antyde den Veie, de da ville gaae, de Førere, de da ville give. — Men allermindst kunne de i den Henseende vente nogen Hjælp fra det nuværende Ministerium.

Besvarelse: Jeg vilde blot tillade mig at henvende et Spørgsmaal til den meget ærede Kultusminister. Det forekom mig nemlig, at han yttrede, at de Medlemmer, som stemte Nei, dog maaskee ikke meente det, at de nemlig antog, at deres Nei ingen Betydning vilde